

מסורת הש"ס

(א) בנתי"ב טפס: מתיקנות, (ב) ונתי"ב טפס: מתיקנות, (ג) ונתי"ב טפס: מתיקנות, (ד) ונתי"ב טפס: מתיקנות, (ה) ונתי"ב טפס: מתיקנות, (ו) ונתי"ב טפס: מתיקנות, (ז) ונתי"ב טפס: מתיקנות, (ח) ונתי"ב טפס: מתיקנות, (ט) ונתי"ב טפס: מתיקנות, (י) ונתי"ב טפס: מתיקנות, (יא) ונתי"ב טפס: מתיקנות, (יב) ונתי"ב טפס: מתיקנות, (יג) ונתי"ב טפס: מתיקנות, (יד) ונתי"ב טפס: מתיקנות, (טו) ונתי"ב טפס: מתיקנות, (טז) ונתי"ב טפס: מתיקנות, (יז) ונתי"ב טפס: מתיקנות, (יח) ונתי"ב טפס: מתיקנות, (יט) ונתי"ב טפס: מתיקנות, (כ) ונתי"ב טפס: מתיקנות, (כא) ונתי"ב טפס: מתיקנות, (כב) ונתי"ב טפס: מתיקנות, (כג) ונתי"ב טפס: מתיקנות, (כד) ונתי"ב טפס: מתיקנות, (כה) ונתי"ב טפס: מתיקנות, (כו) ונתי"ב טפס: מתיקנות, (כז) ונתי"ב טפס: מתיקנות, (כח) ונתי"ב טפס: מתיקנות, (כט) ונתי"ב טפס: מתיקנות, (ל) ונתי"ב טפס: מתיקנות.

תורה אור השלם

1. בת בבל השודרה
אשרי שישלך לך את
גמולך שגמולת לנה
אשרי שיאחז ונפץ את
עלליך אל השלע:
התלים קלו ח-ט
2. בני ציון הוקרים
הבוסלאים בפו איכה
החשוב לגבלי תרש
מעשה יד יוצר:
איכה ד
3. גם כל חלי וכל מכה
אשר לא כתוב בספר
התורה הזאת יעלם
עליו עד השמירה:
דברים כח טא
4. עיני עוללה לנפשי
מכל בנות עיר:
איכה ג נא
5. מי נתן למשקה יעקב
הישראל לבוים הלא
זו חטאנו לו ולא אבו
בדרכיו הלך ולא שמענו
בדבריו: שיעהו כד
הוא ליה למיעבד אי לאו דזנה ליה
מכר גמור ומדעת: אחריות. דלי טרפו
לה מיניה לגבייה דמי ארעא:
ה"ג

מוסף רש"י

קיצוצי תפילין. כן תפילין
עליו דפוס מושקן ורועק.
(סוכה דא). הבוסלאים
בפס. הוזהר אולם אומר
לא מוזהר על אלו מנהלים
פס. (איכה ד ב) פירא. פס
והוא אכן יקרה עד מלח
ואינו מלח בעולם. (נתי"ב)
(א). מאי דכתיב עיני
עוללה לנפשי. מאי
דכתיב לא גרם, אלא ריש
קלח מתקלח זה על עמנו
ואמר שעליו לעולל את
עמנו כנני יותר מן הכל
עליו עולל את כל אדם
ריש קולח אי על עמנו
התקלה הוא שיש עליו
לעולל עיני כנני ודמעה
מכל משפחות העיר (ב"ק)
(ג). עוללה, מווללת את
עמי, לנפשי, על נפשי מפני
קיומתי (סוכה טס). עני
עוללה לנפשי. עני
דמעה ומווללת פני על
נפשי, עוללה לשון חולל כמו
ועוללה בעפר קרני (איכה ג נא).
לא שני. דחור וקח מנעל היום מקחו כעל, אלא דאמר לו. כפי עיני, לך חזק וקני. ומעת לא קינע כפי עיני דמעה
ויזניה וזני, וגם שטר לא כתב לו בעל הבית ללוקח, אלא אם כתב לו שטר ודאי לקני (ל) (ושב"ס ב"ב טו). אף בשטר נמי
לא קנה. דמאמת מסיקין כתב לו (שם).

קצוצי תפילין. דפוס תפילין חוץ מן הרצועה קרוי קצוצה כדאמר
במסכת סוכה (דף כו:) אוחז ברצועה ואינו אוחז בקצוצה: ^א **דדעא.**
מ' סאה ודרישא שהם גדולים ד' בתים בכל קצוצה הוא ז' זימני מ'
סאה. וא"ת ד' לא היא שנית אחד של זרוע גדול מאחד מצד הרגל
לפי שכן כל ארבע פרשיות צריכות
אחד ויבשל ראש פרשה אחת צריכה אחד
ומ"מ דפוס של ראש ממון שזריך לחלק
הבתים ולהיות ריוח ציניהן וקצויעין
על מושב אחד הוורק המושב להיות
רחב והיו על אחד שלשה שזרוע:
ארבעה קנין. בחורבן בית ראשון:
איסורי סלעים: שהיו מגנין אם
היו צופין. והיו מוסלמים לשון סולו
לרוב (תהלים סח) לא תסולה צדקתם
אופירי: משבחין היו ציפין מן הפו:
לזיוני דגושפני. לזרות נאות
שחזותמיהן כדי שתתעברנה כנגדן:
כמה מרחיקנה מהסוף דוכסא. שלא
הגעייה ללמוד אותו פסוק: אינגד.
מעט: **פוסטא ופגלא.** דף וחצי: על
כדור שמך הגבור. והיו גבורים:
עלי ועליך. ששמי נתחלל כדן: שוליא
דגרי הוה. לא היה רבו למורה אלא
רבו לאומנות של נגרים: שוליא.
אינדיין: הוורק ללזות. הכן: קידם.
השכים: שסי פסילות צנר אחד. אשת
איש: לא שנו. דמקחו כעל: אלא
דאמרו ליה. בעלים לנפשי שלקח
מסיקין: לך חזק וקני. בחזקה
דכיון דדיוורא צעלמא הוא איכא
למימר השני נוח לי: אלא אי כתב ליה
שטרם בשמיה: קני. דכולי האי לא
בתורח: שיעהו כד
הוא ליה למיעבד אי לאו דזנה ליה
מכר גמור ומדעת: אחריות. דלי טרפו
לה מיניה לגבייה דמי ארעא:
ה"ג

הניזקין פרק חמישי גיטין

כל ממון שפוסקין ע"יו. כי איכא סכנת נפשות פודין שצוין יותר
על כדי דמיהן כדאמרין בפרק השולח (לעיל דף מד.) גבי מוכר
עמנו ואת צניו לעובדי כוכבים כ"ש הכא דאיכא קטלא אי נמי משום
דמופלג דחממה היה (א"י): **אבל בשטר קנה.** ^א אלאה נמי קאי דמוכח
בממון והא דלמך בפרק מי שהיה
נשוי (כתובות דף נה.) כתב לראשון ולא
חממה לו ולשני וחממה לו איצדה
כמוכח משמע ^א דכחד לוקח יכולה
לומר נחם רוח עשיתי לבעלי ^א הכס
כשחממה על שטר של בעלה ^א והכא
כשחממה שטר צפני עממה ^א ועוד
דחממה דהסם שחממה צמחית
הבעל או שחממה לו השעבוד ^א אבל
הכא כשחממה ^א שטר מכירה שהיא
מוכרת לו ולמלא דמפרש ה"ר אליעזר
משנ"א דרז וסמואל פליגי הכא
באחריות טעות סופר הוא דסמואל
לפעמיה דלמך צפ"ק דצ"מ (דף יד.)
דאחריות לאו טעות סופר הוא צטטרי
מקח וממכר ורז צטר אחריות ט"ס
הוא וצטטס שטר כשחממה לו אחריות
דמי וההיא דכחממה ^א כשפירשה
ללא קבלה אחריות (ה) מיד:
כגון
דפורייהו ומשמשי אמר ליה חד לחבריה הא היכא כתיבא אמר ליה ^א גם כל
חלי וכל מכה אשר לא כתוב בספר התורה הזאת אמר מרחיקא
מדוכתא פלן אמר ליה אינגד פוסתא ופגלא אמר ליה אי ממאי לגביה לא
איצטריכי לך ^א אמר רב יהודה אמר שמואל משום ^א רבן שמעון בן גמליאל
מאי דכתיב ^א עיני עוללה לנפשי מכל בנות עירי ארבע מאות בתי כנסיות
היו בכרך ביתר ובכל אחת ואחת היו בה ארבע מאות מלמדי תינוקות וכל
אחד ואחד היו לפניו ארבע מאות תינוקות של בית רבן וכשהיה אויב נכנס
לשם היו דוקרין אותן בחוטרין וכשגבר אויב ולכדום כרכום בספריהם
והציתום באש: ת"ר ^א מעשה ברבי יהושע בן חנניה שהלך לכרך גדול
שברומי אמרו לו תינוק אחד יש בבית האסורים יפה עינים וטוב רואי וקוצותיו
סדורות לו תלתלים הלך ועמד על פתח בית האסורים אמר ^א מי נתן
למשיחא יעקב וישראל לבוזים ענה אותו תינוק ואמר הלא ה' זו חטאנו לו ולא אבו בדרכיו הלך ולא
שמעו בתורתו אמר מובטחני בו שמורה הוראה בישראל העבודה שאני זו מכאן עד שאפדנו בכל ממון
שפוסקין עליו אמרו לא זו משם עד שפדאו בממון הרבה ולא היו ימים מועטים עד שהורה הוראה בישראל
ומנו רבי ישמעאל בן אלישע ^א אמר רב יהודה אמר רב מעשה בבנו ובבתו של ר' ישמעאל בן אלישע שנשבו
לשני אדונים לימים נזדווגו שניהם במקום אחד זה אומר יש לי עבד שאין כיופיו בכל העולם וזה אומר יש
לי שפחה שאין בכל העולם כולו כיופיה אמרו ^א בוא ונשיאם זה לזה ונחלק בוולדות הכניסום לחדר זה ישב
בקרן זוית זה וזו ישבה בקרן זוית זה זה אומר אני כהן בן כהנים גדולים אשא שפחה וזאת אומרת אני כהנת
בת כהנים גדולים אנשא לעבד ובכו כל הלילה כיון שעלה עמוד השחר הכירו זה את זה ונפלו זה על זה
וגעו בבכיה עד שיצאה נשמתן ועליהן קונן ירמיה ^א על אלה אני בוכיה עיני עיני יורדה מים אמר ריש לקיש
מעשה באשה אחת וצפנת בת פניאל שמה צפנת שהכל צופין כיופיה בת פניאל בתו של כהן גדול ששימש
לפני ולפנים שנתעלל בה שבאי כל הלילה למחר הלבישה שבעה חלוקים והוציאה למוכרה בא אדם אחד
העולם כולו אמר לו אף על פי כן הפשימה ששה חלוקים ושביעי קרעתה ונתפלשה באפר אמרה לפניו רבנו
של עולם אם עלינו לא חסת על קדושת שמך הגבור למה לא תחום ועליה קונן ירמיה ^א בת עמי חגרי שק
והתפלשי באפר אבל יחיד עשי לך מספד תמרורים כי פתאום יבא השודר עלינו עליך לא נאמר אלא
עלינו כביכול עלי ועליך בא שוודר אמר רב יהודה אמר רב מאי דכתיב ^א ועשקו גבר וביתו ואיש ונחלתו
מעשה באדם אחד שנתן עיניו באשת רבו ושוליא דנגרי הוה פעם אחת הוצרך ^א (רבו) ללות אמר לו שגר
אשתך אצלי ואלונה שיגר אשתו אצלו שהה עמה שלשה ימים קדם ובא אצלו אמר לו אשתי ששיגרת לך
היכן היא אמר לו אני פטרתיה לאלתר ושמעתי שהתינוקות נתעללו בה בדרך אמר לו מה אעשה אמר לו
אם אתה שומע לעצתי גרשה אמר לו כתובתה מרובה אמר לו אני אלוך ותן לה כתובתה עמד זה וגרשה
הלך הוא וגשאה כיון שהגיע זמנו ולא היה לו לפורעו אמר לו בא ועשה עמי בחובך והיו הם יושבים
ואוכלים ושותין והוא היה עומד ומשקה עליהן והיו דמעות נושרות מעיניו ונפולות בכוסיהן ועל אותה שעה
נתחתם גור דין ואמרי לה על שתי פתילות בנר אחד: לקח מן הסיקריקון וכו': ^א אמר רב לא שנו
אלא דאמר לו לך חזק וקני אבל בשטר קנה וסמואל אמר ^א אף בשטר נמי לא קנה עד שיכתוב לא אחריות
לר' תנאי

לו אחריות וקיי"ל הלכה כסמואל בדיני ועוד דאמרין בחזקת הבתים (מו"ק) אמר רב יהודה אמר רב
כולן שהביאו ראיה ראיתן שדה ביום גזלן שביא ראיה אין ראיתן ראיה ואין מעמידין
שדה בידו מאי קמ"ל תנינא לקח מסיקריקון וחזר ולקח מבי"ה מקחו בטל לאפקי שמואל דאמר רב ליש
אלא דאמר ליה לך חזק וקני אבל בשטר קנה קא משמע לן כדסמואל דאמר

עין משפט גר מצוה

פא א ב מ"י פ"ד מהל'
טוען הלכה ד ועי'
מ"מ סמך עשין ה'
טוען מ"מ סמך עשין ר'
סעיף ד וס' קנה סעי' ג:

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה אכל וכו'
אחריות מיידי הס"ד:

הגהות מהר"ב רנשבורג

[א] גמ' נמתימא תנא
ארבעים קופות של שלש
שלש סאין ולא פליגי ר"ל
ר' ינאי דלמך ^א קופות של
מ' סאה ומתימא דמנא
ארבעים קופות של ^א סאה
הס לא פליגי על רבנן
אמר ר"י דלמך ק"מ
סאה דרבנן מיידי דגרעא
ואיכא דברימא וכו':
מהרמ"ס:

לעזי רש"י

אינדיין (וינדיין צ"ל).
שוליה.

מוסף תוספות

א. ולא אמר ב"ח שאין
פורין אותו אלא בדמיו,
דח"ח שמת אין לו תמורת
(ב"ר ז"ל, י"א ועי' תורות
והלכך פורין אותו עד
י' דמיו. נכ"ל (לעיל מה.
ד"ה משום ומשפחות
דבריו ד"ל ממון שפוסקין
עליו לאו דוקא). דרך
אחרת, דפורין בלי גבול:
ובת"ח לא חיישין
לעצמא דמיידי בהו ופורין
אותם לעולם בכל ממון
שיפסקו. ונו קשקש (לעיל
מה. ד"ה טו). ב. אלקח
מח. דאיש וחזר ולקח מן.
מס' צ"מ מ: ד"ה אכל.
ג. דדוקא כשהן ב'
לקוחות וכתב הבעל
ללוקח ראשון ולא חתמה
לו, לשני וחממה לו, הוא
דאיכא כתובתה. משום
דאמר לה אם איתא דנח"ח
עבדה, מקמא איכתי לך
למעבד, אבל. שטיק.
ד. איצ"ל כשחב שטר
(תוס' ב"ב טו) והכא
בלוקח אחד איידין ואפ"ה
קאמר רב דבשטר קנה.
ה. דהואיל ואינו
יכול להוציא שטר שלה
שלא היא שטר של בעל
עמו יכולה היא ודאי
שתאמר נחת רוח עשיתי
לבעלי. מוס' תמנות טז.
ד"ה תמנות. ו. דהואיל
ויכול להוציא שטר שלה
בלא שטר של בעל, לא
אמר' נחת רוח. מוס'
תמנות טז. ד"ה תמנות.
ז. היש לה הערקע.
שם. ח. דחממה לו, איכא
למיימר. מוס' רה"ש.

פסקי ר"ד

אמר רב ליש אלא דאיל
לך חזק וקני אבל בשטר
קנה וסמואל אמר אף
בשטר לא קנה עד שיכתוב